

ת"פ 10015/10/15 - מדינת ישראל נגד מעאווייה חירי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10015-10-15 מדינת ישראל נ' חירי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מעאווייה חירי (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו שתי עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274 (1) (2) לחוק העונשין (להלן: "**החוק**"), בצירוף סעיף 25 לחוק.

לאחר הודאתו וטרם נשמעו הטיעונים לעונש, ביקש הנאשם לצרף לתיק זה את ת"פ 30464-05-15, במסגרתו הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום בתיק העיקרי, בשני מועדים שונים במהלך חודש ספטמבר 2015, עת שהה הנאשם בתנאי מעצר בית בבית הוריו ברחוב אל ואד (להלן: "**הבית**"), עמד הנאשם על גג הבית וידה מספר אבנים לעבר שוטרים שנכחו במסגרת תפקידם במבוא לשער המג'לס, המצוי במרחק מסוים מהבית.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 30464-05-15 (להלן: "**תיק הצרוף**"), ביום 10.5.15 תקף הנאשם את איהאב עקיל (להלן: "**המתלונן**") בצוואת חדא עם אחרים. באותן נסיבות, התקשרה אשתו של הנאשם (להלן: "**האישה**") אל המתלונן וקבעה להיפגש איתו. כשהגיע המתלונן למקום המפגש, נכנס אל רכבה של האישה והתיישב במושב האחורי. כעבור מספר שניות, נכנס הנאשם אל הרכב, ויחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה - הסיע את המתלונן לעבר שכונת שיח ג'ארה. במהלך הנסיעה תפסו הנאשם והאחרים את ראשו של המתלונן, והורידו אותו כלפי מטה. הנאשם והאחרים הכו את המתלונן בחלקי גופו באמצעות חפצים תוך שהנאשם הרים את ראשו של המתלונן מספר פעמים ושאל אותו כיצד יצר קשר עם אשתו. הנאשם והאחרים המשיכו לתקוף את המתלונן במכות בידיו וברגליו.

2. במסגרת התיק שצורף, התבקש שירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם, אלא שקצינת המבחן דיווחה כי הנאשם לא שיתף פעולה ולא הגיע לשירות המבחן, על אף ניסיונות לאתר. משכך, לא עלה בידי שירות המבחן להכין תסקיר כמבוקש.

עמוד 1

טיעוני הצדדים

3. בגין מעשי הנאשם בתיק העיקרי, הפנתה המאשימה לחומרת המעשים ומידת פגיעתם בסדר הציבורי, בשלום הציבור ובשלטון החוק, וביקשה לקבוע מתחמי ענישה חמורים מהמקובל, זאת בשל המצב הביטחוני המתוח בירושלים. לטענת המאשימה, מעשיו של הנאשם בעלי חומרה יתרה בשל העובדה שביצע את העבירות בשתי הזדמנויות שונות, בזמן שהיה נתון בתנאים מגבילים בגין תיק אלימות אחר, ועתרה לקבוע כי מדובר בשני אירועים שונים, לגבי כל אחד מהם יש לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר. בנסיבותיו של הנאשם, טענה המאשימה שיש להעמיד את עונשו במרכז המתחם, וכן לגזור עליו קנס משמעותי ומאסר על תנאי. ב"כ המאשימה הגישה תעודת עובד ציבור אודות תופעת ידוי אבנים במחוז ירושלים, את דברי ההסבר להצעה לתיקון חוק העונשין בעבירות של ידוי אבנים, וכן אסמכתאות מהפסיקה לתמיכה בטיעוניה.

לגבי תיק הצירוף, טענה המאשימה כי מדובר במעשה מתוכנן, חבירה לגורמים נוספים, וכן הציגה תמונות של חבלות אשר נגרמו למתלונן. לאחר שהפנתה לפסיקה, עתרה המאשימה למתחם הנע בין מספר חודשים ל-18 חודשי מאסר, ובנסיבותיו של הנאשם - עתרה להטיל מאסר במרכז המתחם במצטבר לעונשים האחרים.

בא כוח הנאשם נימק מדוע לא ניתן להסיק דבר מהנתונים הסטטיסטיים שהוגשו על ידי המאשימה. בנסיבות המעשים בהם הורשע הנאשם, טען בא כוחו כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד בגין שתי העבירות בתיק העיקרי, והפנה למתחם הנע בין מאסר קצר לבין מאסר למשך 12 חודשים, אשר נקבע בתיק קודם. במקרה הנדון, העבירות לא בוצעו תוך התפרעות, ומכאן שיש לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר. באשר לתיק הצירוף, עתר ב"כ הנאשם למתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל, וטען כי המתלונן הטריד את אשת הנאשם ועל כן פעל הנאשם כפי שפעל. לטענתו, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה בתיק העיקרי, צרף את התיק הנוסף מתוך רצון לשקם את חייו, וכן כי נולדה לו בת אותה טרם הספיק לראות.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, והעיד כי לאחרונה נולדה בתו הבכורה. הנאשם הוסיף כי טרם מעצרו עבד לפרנסתו במאפיה.

מתחם הענישה

4. בכתב האישום העיקרי, הואשם הנאשם בשני מקרים בהם יידה אבנים לעבר כוחות הביטחון. ראשית יש לקבוע האם מדובר ב"אירוע" אחד, ומכאן קביעת מתחם ענישה אחד, או שמא מדובר במספר אירועים, ובהתאם לכך קביעת מספר מתחמי ענישה (ראו ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, (8.5.2013)).

בית המשפט העליון אימץ את מבחן הקשר ההדוק, אשר נקבע בדעת רב בעניין ג'אבר (ראו את הדעות השונות במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**ענין ג'אבר**"), והפסיקה שאימצה מבחן זה, בע"פ 6341/14 **ניסים בן אישטי נ' מדינת ישראל**, (8.7.2015); ע"פ 3614/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015) (להלן: "**ענין פן**"); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא נ' מדינת ישראל**, (23.06.2015);

רע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל, (7.5.2015).

מבחן "הקשר ההדוק", מתייחס למספר עבירות ביניהן קשר הדוק, כאשר הפעולות מהוות חלק מאותה "תכנית עבריינית", נעשות בסמיכות זמנים, במקום סמוך ועוד. כב' השופט פוגלמן הוסיף, בענין ג'אבר, כי השימוש במונח "אירוע", הינורחב המונח "מעשה" או "עבירה".

מדובר בהגדרה "רחבהדיהכדילכלולגםפעולותעברייניותשבוצעוועלפנירצחזמן;

כללומעשיםשונים;ביחסלקורבנותשונים;ובמקומותשונים.הכל-כלעודהםמהוויםמסכתעברייניתאחת".

כאמור, בטרם קביעת מתחם הענישה, יש לקבוע האם האירוע מורכב ממעשה אחד או ממספר מעשי עבירה, ובהתאם יקבע רף הענישה המכסימלי, המושפע מצרף עונשי המכסימום שניתן להטיל בגין כל אחד מהמעשים (ראו ענין פן, פסקאות 140-141).

בנסיבות המקרה הנדון, שני המקרים עוסקים בעבירות דומות באופן הביצוע, כנגד כוחות הביטחון, באותו מקום, וכן התרחשו בפרק זמן קצר. משכך, יש לקבוע מתחם ענישה אחד בגין שתי העבירות בהן הורשע הנאשם, בהיותן בגדר "אירוע" אחד הכולל שני מעשים.

5. הנאשם ניסה לפגוע בכוחות הביטחון, בשני מקרים שונים, בכך שיידה לעברם אבנים מגובה גג בית הוריו, כל זאת בעת שהוא נתון בתנאים מגבילים, בגין תיק האלימות אותו צירף לתיק זה. הנאשם פעל כמפגע בודד, ולא פעל כחלק מהתפרעות רבת משתתפים. עוד יש להתייחס לעובדה שמדובר בידוי אבנים מגג בנין, עובדה המקשה על איתור מיקומו של מיידה האבנים בזמן האירוע, וכן עלולה להביא לתוצאות קשות, ככל שהאבנים יפגעו בראשם של אנשי המשטרה, בעת נפילתן מגובה לכיוון מטה.

השוטרים מהווים את המסד לשמירה על הסדר הציבורי ואכיפתו. אדם המנסה לפגוע בשוטרים, מכרסם במעשי בסדר הציבורי, ובכושר ההרתעה של אוכפי החוק. המחוקק ביקש להגן על משרתי ציבור אלה, וקבע רף ענישה מינימלי של שלושה חודשי מאסר בגין העבירות בהן הורשע הנאשם. ידוי אבנים לעבר אנשי משטרה, מהווה חלק מתופעה נרחבת אשר הפכה בירושלים ל"מכת עיר", כחלק מגל עכור של אלימות השוטף את בירת המדינה מזה חודשים רבים. בתי המשפט מצווים ליטול חלק פעיל במיגור תופעה זו, זאת בדרך של ענישה מחמירה. לצד זאת, לא הוצגו ראיות לביסוס טענת המאשימה לגבי החמרה במצב הבטחוני. עיון בנתונים שהציגה המאשימה (ת/1), מעלה כי לא ניתן לבסס עליהם ממצאים מדויקים, שכן עורך הנתונים ציין כי מדובר רק באירועים המדווחים, המהווים "קצה קרחון" של האירועים המתרחשים בפועל. לא ברור האם חלה עליה במגמת הדיווחים, אשר הביאה לממצאים שפורטו בדו"ח, וכן מהי המשמעות של המילים "קצה קרחון" ביחס לשוני במגמת כמות האירועים בשטח. יודגש כי בית המשפט ער להחרפת התופעה במהלך השנים 2014 ו-2015, אולם לנוכח האמור לעיל - קיים קושי בזהיוי מגמה, כאשר מדובר בשינוי של כ-13% בלבד בשנת 2015. עוד יצוין, כי על אף שהטענות לעונש נשמעו בתחילת חודש פברואר, לא הוצגו כל נתונים לגבי המגמה במהלך חודש ינואר 2016, אשר ודאי רלוונטית לטיעון המאשימה לגבי הצורך בהחרמת רף הענישה בשלב הנוכחי, זאת ביחס לרמת הענישה שנקבעה במהלך שנת 2015. בנוסף, לא הוצגו ראיות לתמוך בטענת המאשימה, כי האירוע היה חלק מגל התפרעויות נרחב במועדי ביצוע העבירות. המאשימה אף לא יחסה בכתב האישום את מקרי העבירות, כחלק מהתפרעות כלשהי. אשר לטענה כי המחוקק החמיר את רף הענישה בגין עבירות דומות, הרי שלא ניתן להחיל רטרואקטיבית כנד הנאשם את סוג העבירה אותה ניתן לייחס כיום למעשים דומים. עוד אציין, למעלה מהדרוש, כי לאור כתבי אישום המוגשים בימים אלה בבית משפט השלום, ספק בעיניי אף אם

בנסיבות מקרה זה היה מוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי.

לפיכך, לא מצאתי בסיס לטענת המאשימה כי יש לקבוע רף ענישה שונה מזה שנקבע בפסיקה עד כה.

6. הפסיקה הנוהגת בגין עבירות התפרעות וניסיון תקיפת שוטרים בדרך של ידוי אבנים, במהלך תקופה בטחונית קשה, קבעה מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד מאסר למשך של 15 חודשים, זאת בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה (ראו לדוגמא עפ"ג 50469-07-15 באסל מחמוד נ' מדינת ישראל 20/12/15); עפ"ג 21523-08-15 מדינת ישראל נ' ענאטי (14/10/15), וכן האסמכתאות שם).

כאמו לעיל, יש לשקול את העובדה שבמקרה הנדון מדובר בשני מעשים נפרדים, כאשר הנאשם מצוי בתנאי מעצר בית בגין מקרה אלימות אחר, אולם אין המדובר בנסייון תקיפה כחלק מעבירת התפרעות משמעותית, כפי הפסיקה שניתנה לדוגמא.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין שתי העבירות, נע בין 6 ל- 20 חודשי מאסר בפועל.

7. בתיק הצירוף, תקף הנאשם את המתלון בחלקי גופו השונים, יחד עם אחרים, תקיפה מתמשכת. פגיעה בגופו של הזולת, איננה אך פגיעה בשלומו הפיזי של קורבן העבירה, אלא פוגעת בביטחונו האישי ואף צולקת את נפשו. מידת הפגיעה נובעת מנסיבות ביצוע העבירה, כאשר תקיפה בצוותא מהווה משנה חומרה. בנסיבות המקרה הנדון, המתלון הובל בנסיעה לעבר שכונת שיח גא'רח, כאשר לאורך הנסיעה הוריד הנאשם את ראשו כלפי מטה והכה אותו בכל חלקי גופו יחד עם האחרים, תוך שימוש בחפצים. מדובר באירוע מתוכנן ומאורגן, כאשר המתלון הגיע למקום לבקשת אשת הנאשם, ומשכנס לרכבה עלו לרכב הנאשם והאחרים, והחלו מכים אותו, על מנת לברר כיצד יצר קשר עם אשת הנאשם. המאשימה לא יחסה בעובדות כתב האישום המתוקן, גרימת חבלות כלשהן למתלון בעקבות האירוע. לפיכך, הגשת צילומי חבלות שנגרמו למתלון, בשלב הטיעונים לעונש, וכן טיעונים בהתבסס עליהן, סוטה מהעובדות המוסכמות על הצדדים, ופוגעת בהליך ההוגן (ראו התייחסות כב' השופט רובינשטיין לצורך להיצמד לעובדות המופיעות בכתב האישום המתוקן בלבד, וההנמקות לכך, במסגרת ע"פ 677/14 דני דנקנר נ' מדינת ישראל, (6.8.14), פסקה מ"ב).

לפיכך, לא ניתן להצביע על חבלה פיזית שנגרמה למתלון, אולם נסיבות האירוע מתאפיינות בחומרה שפורטה לעיל. אמנם, טענת ההגנה היא כי הרקע לתקיפה הן הטרדות חוזרות ונשנות מצד המתלון כלפי אשת הנאשם, כפי שהוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון (ראו פרוטוקול בת"פ 30464-05-15 מיום 7.9.15), אלא שאין להשלים עם נקיטת אלימות כפתרון לשוב סכסוכים או מניעת הטרדה.

הפסיקה העונשית בעבירות אלימות, הינה בעלת מנעד רחב ביותר, מושפעת מנסיבות ביצוע העבירה ומנסיבותיו האישיות של מבצעה, וקשה להצביע על פסיקה בנסיבות זהות. לצד זאת, כאשר מדובר באלימות מתמשכת בצוותא, הפסיקה קבעה עונשים הנעים בין מאסר בעבודות שרות ועד מאסר בפועל.

לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה בתיק המצורף נע בין מאסר שיכול וירוצה

בעבודות שירות, ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

8. מעשיו של הנאשם חמורים. מדובר בשני תיקי אלימות שונים, אשר לכל אחד מהם מימד חומרה בפני עצמו. במסגרת התיק שצורף, נקט הנאשם באלימות מתמשכת, מתוכננת, תוך חבירה לאחרים. ימים ספורים בלבד לאחר שהורשע בתיק הצורף, והדין נדחה לשם קבלת תסקיר שרות מבחן, ביצע הנאשם את שני המעשים בהם הורשע במסגרת התיק העיקרי, דבר המלמד על העדר מורא מהחוק. מעשי האלימות המתמשכים של הנאשם, אשר לא עבר כל טיפול, מעידים על אופיו ועל המסוכנות הנשקפת מפניו. לחובת הנאשם הרשעה ישנה בגין עבירות סמים והחזקת סכין. לצד כל זאת, יש לתת משקל לעובדה שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו, והביע חרטה. עוד יש להתחשב בהשפעת העונש שיוטל על הנאשם, עליו ועל משפחתו הקרובה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, נוכח העובדה שמדובר בעבירות אלימות בעבירות אלימות בשני התיקים בהם הורשע, החלטתי להטיל על הנאשם עונש אחד, אשר יביא בחשבון את שני התיקים, ולפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, זאת בניכוי ימי מעצרו מיום 29.9.15.

ב. שבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלונן בתיק הצורף, בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, 14 פברואר 2016, במעמד הצדדים.